

Francesc Candela*

Catalunya, per evitar l'assimilació

El llibre de Josep Guia «És molt senzill: digueu-li Catalunya» ha mogut, des de la seua aparició, una forta polèmica. Ara n'ha aparegut la tercera edició. Francesc Candela aporta la seua opinió al debat.

Generalment, tota lluita revolucionària ha d'afrontar tard o d'hora el més greu perill d'anihilament a què, entre tots els setges que sofreix, el sotmet l'imperialisme: l'assimilació. Una ideologia, un moviment de masses, pot tenir la capacitat de resistir i trencar els embats de la repressió, l'empresonament, la deserció i, fins i tot, l'aïllament social, perquè romandrà encara la força —lúcida o vital— d'una necessitat frustrada transformada en lluita. Però allò que no aconseguirà cap moviment revolucionari és sortir-se'n d'una «digestió» consumada per l'enemic.

A tot moviment cal, doncs, que la força de la seua ideologia no romanga estancada i acabe transformant-se en una caricatura dogmatitzada, sense idees, sense lucidesa i buida de continguts. La dialèctica dels fets ha de ser copsada per la dialèctica de les idees, en el sentit de formar una «sincronia» apta per a bastir el moviment amb l'estratègia adient. Si la «sincronia» falla, la repressió, l'aïllament o —en darrera instància— l'assimilació, resultaran funestes per a qualsevol «resistència», incloent-hi fins i tot la lluita armada, incòlume, per definició, a qualsevol estratègia d'assimilació directa.

Pel que fa al nostre poble, és aquest procés irreversible el que, si més no des de la perifèria estant, hem estat tement. A Catalunya (prenent aquest toponomàstic en el sentit ver i en la real extensió que ha «redescobert» Josep Guia), fa un temps que s'ha encetat, ens temem, el perillós viatge sense retorn. A partir de la democràcia capitalista consensuada, de l'ascens formal d'una dubtosa esquerra, del candorós

JORDI VICENT

benèplacit davant unes concessions culturals i havent-se abrandat —en bona part— el vell nacionalisme amb tots aquests dons, hem vist menar-se la lluita dels vells combatents cap als renglers dels regionalisme disgregador, principi i fi de l'assimilació en una Espanya «nacional».

I davant d'aquesta desfeita, pacientment elaborada pels espanyols, l'independentisme català s'ha trobat inermement possiblement per haver prolongat l'ús en el temps d'unes eines ideològiques «diacròniques», potser vàlides per haver engegat un procés des de l'estat agònic en què ens trobàvem, però inútils en un moment d'avançada descomposició estratègica. Una revisió d'aquestes eines ideològiques representa avui per a l'alliberament nacional de Catalunya, no només un glop d'aigua fresca que vivifica, sinó una necessitat inajornable per tal de deturar l'ascendent pro-

cés assimilacionista de l'espanyolisme.

Si el moviment patriòtic català esdevé incapaç de rompre el cercle de la integració, al qual l'estat de les autonomies ens du, no trigarem massa a ser un poble diluït, una mera referència de manual escolar. I aquest cercle ha fet ja un avanç força preocupant que arrossega cada dia les formacions nacionalistes cap al treball «assenyat» en plataformes «realistes» de participació en el procés. Ja no és tracta, així, de conquerir-los el poder (als ocupants espanyols) sinó de participar-hi. I per participar-hi cal acceptar sense embuts una regla d'or: «Cadascú en sa casa i Déu en la de tots». He d'explicar que entenen per «casa» la «Comunitat Autònoma» i per «Déu», «Espanya».

Probablement, hem arribat fins ací, fins aquest punt d'integració, un poc pel cansament de ser «utò-

pics» i un molt per confusió d'eines ideològiques i polítiques ambivalents. Revisar les velles eines és, doncs, la condició necessària per resistir l'assimilació. Potser serem quatre bojos cridant Catalunya, com quatre n'érem als anys 60 cridant Països Catalans, ¿què hi farem, si encara preferim passar per bojos abans que per espanyols? I, comptat i debatut, no ens queda alternativa: o tots plegats nació catalana o no res més que regions, separades, d'Espanya. Les velles eines han estat assimilades i a cap espanyol que no siga troglodita no li farà nosa l'expressió País Valencià ni segurament Països Catalans. Acceptant-ho ens integren.

Per això, l'aparició i les reedicions del llibre de Josep Guia —concís i nerviós, però també punyent i lúcida— donen fe que algú ha pres consciència d'allò que la majoria dels encara combatents intuïem. Algú, per fi, ha iniciat, irreverentment, la revisió del munt de velles teories. De les velles eines. I la reacció dels espanyols ha estat aclaridora de la impossibilitat d'acceptació de les noves. ¿Només qüestió de noms? Evidentment, no. Però igual que triarem fa vint-i-quatre anys, ara hem de triar de nou. Jo, per Catalunya. □

* Militant de l'MDT i regidor de l'Ajuntament de Gandia